Intersindical

Quaderns sindicals del País Valencià · núm. **42** · **Desembre 2009** - **Allioli**

INTERSINDICAL VALENCIANA

Manifestació del 1er. de maig de 2009 a València, en defensa dels drets socials AMADEU SANZ

ELs pressupostos de la Generalitat Valenciana afecten negativament els serveis públics i les prestacions socials

Intersindical

La Generalitat Valenciana ha presentat els seus Pressupostos per a 2010. Les declaracions públiques dels diferents càrrecs polítics són contradictòries tant amb la realitat del que s'ha presentat a les Corts Valencianes com de l'acció de govern de cada dia.

La política fiscal del govern valencià suposa una reducció dels ingressos. Una fiscalitat, que junt a la greu crisi que patim i l'endeutament per la política d'inversions en grans events, afebleix la seu capacitat de recaudació i afecta directament a les prestacions socials i els serveis públics que es presten al conjunt de les valencianes i valencians.

Uns seveis públics - educació, sanitat o benestar social – als quals es destinen partides insuficients per garantir una prestació pública universal i gratuïta. Per contra, el govern valencià continua externalitzant i privatitzant serveis públics esencials. La gestió privada dels hospitals públics; el desviaments al sector privat de l'atenció a les persones depenents; l'externalització d'una part important de l'Administració del Consell o la potenciació de la concertació de l'ensenyament privat en són alguns exemples de les linies pressupostàries. També cal posar de relleu la falta de compromís econòmic del govern valencià envers les polítiques d'igualtat i de prevenció i assistència de la violència de gènere.

A més, existeix una forta devallada en els pressupostos en algunes àrees del govern com ara Indústria, Turisme o Agricultura o de les partides destinades a la cooperació internacional o cultura. Tampoc s'inverteixen partides per avançar en el procés de normalització lingüística.

Una pressupostos presentats sota un anunciat pla d'austeritat que no es més que un artifici contable que deriva el deute de les societats i fundacions públiques i que amaga, de nou, el gran endeutament de la Generalitat Valenciana.

Des de la Intersindical Valenciana es considera que aquests pressupostos no possibiliten actuacions per frenar la descocupació que patim al País Valencià. Una descocupació per damunt de la mitjana estatal. Tampoc existeixen plans concrets per potenciar la indústria , el camp ni per invertir en recerca i desenvolupament.

En definitiva, ens trobem davant d'uns pressupostos que no responen als problemes que té el conjunt de la ciutadania valenciana ni afronten la greu situació de crisi econòmica que patim.

Naix l'Espai del Personal Interí

La situació laboral del personal interí de les diferents Administracions Públiques i seues diferents situacions en funció del seu àmbit funcional requereixen una atenció especial per part de la Intersindical Valenciana. Per fer possible aquest objectiu, la Intersindical Valenciana ha creat junt amb Interins de la Generalitat Valenciana (IGEVA) i Associació de Funcionaris Interins Docents (AFID) - sindicats amb els quals la Intersindical Valenciana té establides cartes de relacions-, una estructura transversal en tots els àmbits funcionals i territorials de les Administracions Públiques. Aquesta estructura està vinculada a la Intersindical Valenciana i s'anomena: "Espai del Personal Interí (EPI)". Espai del Personal Interí està realitzant un estudi d'aquells sectors on, per l'alt percentatge de temporalitat o per les especials característiques dels seu personal temporal, s'han de desplegar i impulsar estratègies amb la finalitat d'aconseguir l'estabilitat laboral, la millora de les condicions laborals i la resolució dels problemes del personal no fixe. A més, des de l'Espai de Personal Interí s'estan fent propostes al voltant de les estratègies i línies d'acció sindical encaminades a donar una solució real a la situació de temporalitat del personal interí de les Administracions Públiques. També un intercanvi d'informació i experiències entre els diversos sectors i sindicats per millorar i aprofundir en el nostre treball i en l'acció sindical desevolupada per les diverses organitzacions i seccions sindicals que el composen. Tot açò es fa des de la Comissió de Coordinació de l'EPI on estan representats cadascun dels sindicats del sector públic de la Intersindical Valenciana (STEPV, STAS i STSPV), AFID, IGEVA i la pròpia Intersindical Valenciana. En un futur es crearan Comissions de Coordinació Sectorial en els diferents àmbits: salut, educació, administració autonòmica i local.

FUNCIÓ PÚBLICA

RETRIBUCIONS

Un 0,3% d'augment i sense clàusula de revisió que compense la pèrdua de poder adquisitiu

El Govern Valencià es limitarà a complir amb la legislació bàsica

Intersindical

En la Mesa General de la Generalitat celebrada el 21 d'octubre, sobre les retribucions de 2010 del personal empleat públic de la Generalitat Valenciana (Sanitat, Ensenyament, Justícia i de l'Administració del Consell), la consellera de Justícia i Administracions Públiques, Paula Sánchez de León, va manifestar que el Capítol I (despeses de personal) de la Llei de Pressupostos de la Generalitat per a 2010 s'incrementarà en un 2,5%.

Aquest increment no és uniforme: l'increment de les nòmines es limitarà al 0,3% de les retribucions de cada persona. La major part de l'increment és per a complir acords sectorials, l'apertura de nous centres de treball en Justícia, Educació i Sanitat i les substitucions, reforços i triennis. Respecte del pla de pensions, es consigna un 0,3% de la massa salarial, el mateix import que en els darrers anys. La Generalitat s'ha limitat a copiar el que preveuen els pressupostos generals de l'Estat pel que fa a l'increment retributiu general, que és només d'un 0,3%, xifra pactada pel Govern de l'Estat amb CCOO, CSIF i UGT (veure requadre).

Intersindical Valenciana considera insuficient l'increment per no assegurar una clàusula de revisió salarial permanent i estable. Els empleats i les empleades públiques han anat acumulant any rere any pèrdues de poder adquisitiu en els increments salarials. Aquesta depreciació salarial no sembla importar al Govern central ni als sindicats signants de l'acord, que utilitzen la contenció salarial a les Administracions com a exemple en el món laboral.

Aquest és un mal acord: suposa una pèrdua de poder adquisitiu per al 2010 (amb una inflació prevista de l'1,5%) i posa les bases per continuar perdent poder adquisitiu el 2011 i 2012 amb l'esperança d'una recuperació condicionada el 2012 i el 2013. L'Acord conté contrapartides per als sindicats signants:

- Increments dels fons de pensions, que conjuntament donen bons guanys a les empreses gestores.
- Potenciació de la formació contínua, que suposa una major participació dels sindicats signants en la realització de cursos.
- Centralització de la negociació col·lectiva, que exclou de la negociació a una part important dels sindicats representatius en els àmbits nacionals i autonòmics, i la negociació encoberta a través de la comissió de seguiment que permetrà portar-ho tot pactat a la Mesa de negociació.

Intersindical Valenciana rebutja aquest Acord que es converteix en un sostre per limitar la negociació col·lectiva i a les Meses Generals de la Funció Pública de les diferents nacions i comunitats autònomes de l'Estat.

L'acord de Madrid

El 25 de setembre, el Ministeri d'Administracions Públiques (MAP) i els sindicats CCOO, UGT i CSIF arribaren a un acord que contempla les retribucions dels empleats i les empleades públics de tot l'Estat per al període 2010-2013:

- Per al 2010 s'estableix un augment del 0,3%.
- Per al 2011 i 2012, el MAP i els sindicats signants ho negociaran cada any.
- En 2012 es pagarà la desviació entre els increments del 2010 i 2011 i la inflació.
- En 2013 es farà efectiva la desviació produïda en 2012 entre l'increment i la inflació.

Per a aplicar aquesta desviació del poder adquisitiu també s'hauran de tenir en compte: l'evolució pressupostària de l'increment de l'IPC, la previsió del creixement econòmic, la capacitat de finançament dels Pressupostos Generals de l'Estat i la valoració de l'augment de la productivitat de l'ocupació pública derivada d'accions o programes específics.

SANITAT

Continuisme i oportunisme en els pressupostos

El pressupost manté les directrius polítiques de desmantellament del sistema sanitari i privatització del servei

Intersindical

El projecte de pressupostos pel 2010 perfila un panorama continuista on la Conselleria de Sanitat, mal que bé, gaudirà d'un increment en el seu finançament de l'1,06%, que recau fonamentalment sobre el capítol de personal i el d'inversions, mentres el de despeses de funcionament es redueix un 1,7%. És a dir, per una banda les treballadores i treballadors de la sanitat pública s'aconformarem amb un increment de la nòmina del 0,3% i la darrera actualització dels complements de carrera o desenvolupament professional i, per altra, es farà un esforç inversor en el nou hospital La Fe que només suposa destinar 11 milions d'euros addicionals i, per últim, els proveïdors de subministes o serveis tindran que apretar-se el cinturó per reducció de la facturació o, si cap encara més, per ajornament dels pagaments. La crisi econòmica tindrà un efecte negatiu sobre uns pressupostos marcats per una línia de contenció de la despesa pública que, encara que no afecta directament a la cartera de serveis, si que tindrà una influència indirecta sobre la qualitat de les prestacions al limitar les despeses de funcionament ordinari. Aquesta és la primera discrepància amb la línia política d'elaboració de pressupostos, en el sentit que, en moments de crisi, els ajusts pressupostaris no mai han de repercutir sobre la prestació de serveis amb un eminent caràcter social.

Però en els pressupostos també hi ha oportunisme polític i electoral. Qualsevol increment del capitol d'inversions en matèria sanitària és ben rebut, però no és correcte que aquestes decisions només facen acte de presència en moments previs a les eleccions i despareguen en la resta del període legislatiu, condemnant al sistema sanitari valencià a una situació endèmica de precarietat en les infraestructures o, en el millor dels casos, a la participació de l'empresa privada en la construcció de centres sanitaris. El pressupost d'inversions de la Conselleria de Sanitat per l'any 2010, malgrat millorar l'assignació econòmica, no constitueix una iniciativa clara de suport a la sanitat pública o, el que és el mateix, manté les conegudes directrius polítiques de desmantellament del sistema sanitari i privatització del servei.

BENESTAR SOCIAL

Mercantilitzant la cura als dependents

Intersindical mantindrà una especial vigilància en l'execució del pressupost

Diuen els que saben de lleis, que l'única llei que sol complir-se en la seua totalitat –fins a la seua liquidació- és la Llei de Pressupostos. Doncs bé, amb els números que ha aportat la Conselleria de Benestar Social en el seu projecte de pressupost, podem concloure les característiques definitòries del disbarat pressupostari de la Conselleria més "social" del Govern Valencià.

La Conselleria de Benestar maquilla els comptes públics quan afirma que hi ha un augment del 13,6% de les partides dedicades a la despesa social, el que ens donaria un total de 672 milions d'euros. Ara bé, estudiant les dades pressupostàries de l'any passat ens trobem amb que més de la meitat de fons finalistes de l'increment –uns 40 milions- dels dedicats a la Llei de la Dependència són una aportació directa del Govern central i que més de 36 milions es "reparteixen" en la modernització del que queda de la xarxa pública, com les residències de Benetuser, Picassent, La Bartola -a Castelló- però amb la intenció de sanejar-les i transferir-les a la gestió privada. Total, que ens trobem amb un augment real de tot just un 6%, i una gestió pesima de la Llei de la Dependència, en la cua de l'estat.

D'altra banda, la Conselleria de Benestar Social ignora les polítiques de conciliació de la vida personal i laboral, perquè amb els comptes presentats no es podran complir objectius bàsics com la creació de suficients places escolars públiques d'escoles infantils, ni suficients serveis públics per a l'atenció a domicili per a la cura de persones majors, discapacitades i malaltes.

PLA DE PENSIONS

Entra en vigor el pla de pensions del personal de la Generalitat

Quatre anys després de ser aprovat, el pla de pensions del personal al servei de la Generalitat s'ha posat en marxa de forma efectiva. Amb la nòmina del novembre, l'administració ha ingressat les quanties corresponents en el fons de cada participant, segons el temps que s'ha treballat, i des de desembre el procediment es tramitarà cada mes juntament amb la percepció de la nòmina. Per a les persones que han treballat ininterrompudament des de 2006, les quantitats han quedat així: 2006, 95,04 euros; 2007, 97,92 euros; 2008, 101,64 euros; 2009, 107,64 euros (total: 402,24 euros). La comissió promotora del pla ha decidit integrar-lo en el fons Pensioval VII d'Aseval, del grup Bancaixa. La comissió ha aprovat la política d'inversions, així com la constitució d'una comissió d'estudi que haurà de proposar canvis abans de la reunió de la comissió de control.

ANY	QUANTIA ANUAL	PARTÍCIPS
2006	10.182.000	107.205
2007	10.949.000	111.854
2008	11.866.000	116.860
2009	12.989.000	120.785
Total	45.986.000	

INTERSINDICAL • ÈPOCA II - Núm. 42 · Desembre 2009 · **EDITA: INTERSINDICAL VALENCIANA · DIRECTOR:** Joan Blanco · **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles · **COORDINACIÓ:** Rosa Roig · **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz · **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz · **ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ:** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València.Tel. 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34 · allioli.stepv@intersindical.org · **TIRATGE:** 20.000 exemplars · **ISSN:** 1699-4809 · **DIPÒSIT LEGAL:** V-807-2000 · **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/196 INTERSINDICAL VALENCIANA · **www.intersindical.org** · **ALACANT:** Glorieta Poeta. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · **ALCOI:** Oliver, 1-5º. 03802 · T. 966540602 · **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 · **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 · **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T., F. 962950754 · **VALÈNCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 · **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2ª. 46800 · T. 962283067

Crisi, mesures econòmiques i pressuposts

La crisi, que ha vingut per a quedar-se, ens ha mostrat com l'objectiu del sistema econòmic mundial és garantir el poder financer i el màxim benefici per als especuladors, debilitar els controls democràtics i viure en la impunitat. La conseqüència l'augment de les diferències entre els països del Nord i el Sud, i també l'empobriment dels sectors més dèbils dels món anomenat desenvolupat, amb un fort desequilibri del Medi Ambient que amenaça amb esdevenir en irreversible i un augment dels episodis de violència de tot tipus i per tot arreu de l'Orbe.

Les particularitats de la crisi a l'Estat Espanyol mostren la feblesa del sistema productiu que sofreix una excessiva dependència de la construcció i el turisme; que la privatització és la pràctica dels sectors econòmics estratègics (finances, transports, energia i comunicacions) cosa que debilita el control democràtic i la capacitat d'intervenció política; mostren un Dèficit històric en inversió en Investigació, Desenvolupament i Innovació i una borsa important d'economia informal. Tots ells elements que certifiquen que la crisi és estructural.

Una debilitat estructural que al País Valencià s'agreuja- l'atur està entre el més elevats d'europa- amb un govern que ha fet de la impunitat, la vanitat i la sobèrbia la seua manera de governar. Uns responsables polítics que han deixat que la corrupció i l'especulació immobiliària inunde el litoral, que han malbaratat recursos amb una política de fastos i han evitat qualsevol tipus d'acord o consens.

Què fan les institucions, mesures econòmiques

L'aportació de diners públics per salvar les institucions financeres no ha servit per canviar les prioritats de qui vol obtenir el màxim benefici sense importar-li el cost social. La patronal segueix reivindicant més flexibilitat laboral i moderació salarial. La continuació del procés de privatització no farà sinó aprofundir processos de subcontractació i precarització amb greus perjudicis per usuaris i treballadores i treballadores. El procés de privatització amenaça als serveix públics. Les Administracions, l'Ensenyament i la Sanitat veuen com la externalització de serveis es cada vegada més estesa. La subcontractació no es limita a l'àmbit privat. Les noves normes d'estrangeria criminalitzen la immigració i obrin un nou mur entre la classe treballadora.

Collidors indigents de pèsols. LIBRARY OF CONGRESS-DOROTHEA DANGE,

Els pressupostos de l'Estat per a 2010 estan limitats per l'exigència de reducció del dèficit per part de la Unió Europea, l'augment de la despesa social assistencial i la manca de voluntat per dotar al sistema de més progressivitat fiscal. Les conseqüències són la disminució de inversió pública, la congelació salarial i la disminució de la inversió en I+D+I.

Al País Valencià és encara més greu, el desgovern i la política d'aparències han generat uns pressupostos que mantenen el malbarat, minven la inversió productiva, externalicen els serveis públics i, per suposat, congelen els salaris.

I nosaltres que volem

Un problema estructural exigeix canvis de paradigma: controls exigents sobre les institucions financeres, enfortiment del sector públic, recuperació de la gestió pública sobre els sectors econòmics estratègics, inversió en polítiques socials, suport per la investigació i l'Educació, inversió pública en infraestructures i una ferma i progressiva política fiscal.

Hem de canviar el discurs dominant, i omplir de contingut el concepte d'economia sostenible, la cooperació ha de ser un concepte central, la incorporació de les dones al lideratge ha de marcar un canvi de paradigma, un model més comunitari, menys agressiu i més cooperatiu.

MANIFEST SINDICAL UNITARI

Contra la retallada salarial i en defensa dels serveis públics

Confederació Intersindical, Confederació Intersindical Galega, Intersindical Canària, Intersindical Alternativa de Catalunya, ELA-Euskal Sindicatua

El personal empleat públic ha acumulat, any rere any, pèrdues en el seu poder adquisitiu, excepte comptades excepcions com les d'enguany, que no compensen de cap manera el llast que s'arrossega. Quan tots els analistes preveuen que l'IPC pujarà l'any que ve al voltant de l'1,5%, el govern, CCOO, UGT i CSIF acorda una irrisòria pujada del 0,3% per al 2010. Alhora, se'ns parla d'una revisió salarial que no se sap molt bé en què consistirà i que, en tot cas, no s'activarà fins al 2012. Una altra vegada es pretén que el personal empleat públic siga qui pague els desequilibris pressupostaris. Les organitzacions sotasignades, no podem acceptar que les administracions públiques intenten estalviar en el capítol de personal, a costa dels ja baixos salaris i de la qualitat dels mateixos serveis públics. Estalviar així, vol dir gastar menys en substitucions de personal, en contractacions, en ofertes públiques d'ocupació, en obertura i millora de serveis, en atenció al públic... En definitiva, amb les pretensions del govern perd el personal empleat públic i perd la ciutadania amb l'empitjorament dels serveis públics, en un estat on la despesa social està per davall de la mitjana europea. No entenem la posició d'aquells sindicats que estan donant per bo un acord amb aquests continguts. Amb pèrdues reals i guanys en l'aire.

Seguim exigint

- Pujades salarials amb referències a les variacions reals de l'IPC.
- Clàusula de revisió salarial permanent i d'activació automàtica al final de cada any.
- Recuperació del poder adquisitiu perdut en els últims anys, amb especial atenció als graons retributius més baixos de les administracions.
- Ofertes públiques d'ocupació que asseguren serveis públics de qualitat i suficients.
- Reposició, almenys, del 100% de les baixes d'efectius.
- Possibilitat de jubilació anticipada i parcial per a la totalitat del personal empleat públic.
- Millora dels serveis públics, amb l'aportació de recursos necessaris, per a l'atenció de les creixents necessitats ciutadanes, aguditzades per la crisi econòmica.
- Incorporació de les partides dedicades als plans de pensions a les retribucions regulars.
- Descentralització i democratització de la negociació col.lectiva.

Ens oposem, doncs, a qualsevol intent d'acord que supose empitjorar les condicions de vida del personal empleat públic i reduir la qualitat dels serveis públics per a la ciutadania.

Intersindical jove: un nou espai d'intervenció

La Intersindical Valenciana és un projecte sindical en plena expansió i creixement que duu a terme un compromís ferm amb els drets laborals dels treballadors i treballadores d'entre setze i trenta anys.

Hem encetat un nou espai d'intervenció dins la Intersindical Valenciana fet per i per a les persones joves: la Intersindical Jove. Una iniciativa des d'on els joves treballadors i treballadores de tots els sectors laborals volem reivindicar la participació juvenil, on tinguem veu pròpia per defensar els nostres drets socials i laborals a més de dinamitzar un projecte per crear una societat el més igualitària i crítica possible.

En un moment en què la societat i el món laboral pateixen les convulsions d'una crisi econòmica i una administració que malbarata els recursos econòmics, els joves som un dels sectors més afectats i, això, atempta directament contra els nostres drets i les nostres condicions de vida com a ciutadans i ciutadanes.

D'aquesta manera, la Intersindical Jove pretén ser un espai de referència obert, plural i participatiu des d'on treballar conjuntament per les següents finalitats:

a) Treballar des del sindicalisme per defensar els drets laborals, socials i nacionals de la joventut valenciana, per tal de millorar així, des de la unitat d'acció, les seues condicions de vida, individuals i col·lectives.
b) Fomentar la participació ciutadana per tal de promoure una autèntica democràcia civil a tots els àmbits polítics, basada en la llibertat d'associació i el diàleg social.
c) Proposar alternatives de formació als i les joves del País Valencià, des de l'òptica del sindicalisme juvenil, democràtic, participatiu, crític, emprenedor i transformador.
d) Defensar els valors d'igualtat a tots els nivells, de radicalitat democràtica, de sostenibilitat econòmica, de recuperació cultural, d'alliberament nacional i solidaritat global amb la finalitat de construir una societat més justa, lliure, ecològica, solidària i igualitària.

En definitiva, construir un espai d'intervenció juvenil, destinada a la joventut treballadora o que està aturada, que atenga les nostres reivindicacions i demandes, tant les de l'àmbit laboral o social.

Volem que la Intersindical Jove esdevinga un punt de trobada de joves inconformistes que vulguen construir alternatives de futur i en positiu, des del seu àmbit laboral i mitjançant l'acció sindical. I volem compartir amb vosaltres aquest projecte nou, encgrescador i il·lusionador que acaba de nàixer i que espera la vostra participació!

Contacta a l'adreça:
intersindicaljove@intersindical.org

STICS DE CONVENI

Seguretat privada

Aquest sector es troba immers en la negociació del seu conveni col·lectiu. El conveni anterior va finalitzar amb l'any 2008 i des de llavors les negociacions estan estancades per la falta de voluntat de les patronals d'abordar-les seriosament. Les propostes patronals suposen la congelació salarial i una desregulació major de les condicions de treball.

La part sindical present en la negociació ha mantingut posicions unitàries i promogut manifestacions en totes les províncies en la primavera passada. Però recentment part de la representació –UGT i USO– s'han despenjat amb una proposta que també han rebutjat les patronals.

Per a major dificultat, existeix un element distorsionador en la negociació: la sentència pendent al recurs judicial interposat per les patronals davant el Tribunal Suprem en relació al valor de l'hora extra, que no pot ser menor que el valor de l'hora ordinària, conforme a l'article 35 de l'Estatut dels Treballadors. Fins a ara, el Tribunal Suprem reconeixia aquest dret que suposava un augment considerable en el valor de l'hora extra. El detall és important, perquè la realització d'hores extres és una pràctica habitual i suposa una part important de la nòmina.

Personal ocupat de finques urbanes

Aquest sector representa a més d'un miler trabajores i treballadores que es trobaven sense conveni col·lectiu d'aplicació fins que altres sindicats van sol·licitar l'extensió del Conveni Col·lectiu de Catalunya. Aquesta extensió ha vingut a donar certa estabilitat econòmica i laboral al col·lectiu, però no ha satisfet les expectatives de conserges i porters. Des de stics hem exigit la constitució d'una patronal del sector que represente a les Comunitats de Propietaris i s'inicie, juntament amb els sindicats representatius, una negociació per a l'àmbit d'Alacant, Castelló i València. L'actual conveni col·lectiu finalitza enguany i estem ja preparant l'estratègia sindical davant el nou període. A tal efecte es convocarà una assemblea general per a debatre les accions a emprendre.

Neteja provincial de València

En 2009 finalitza el conveni vigent, un dels pitjors que existeixen en el sector i que està sent "millorat" a colp de sentències judicials, que anul·len i modifiquen articles normatius sobre pagues extres, roba de treball, plus de transport, antiguitat...

STICS, que compta amb una nodrida representació, treballarà per a aconseguir representació en la Taula del Conveni i participar en al negociació per a la millora de les condicions laborals i econòmiques del personal afectat.

STM EL CONFLICTE EN FORD

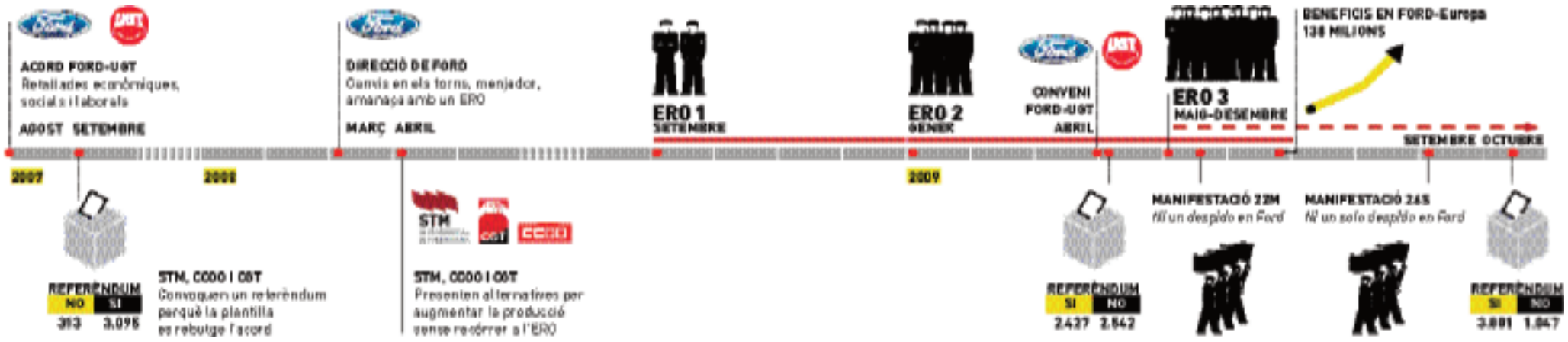

GRÀFIC: AMADEU SANZ

La lluita dóna resultats: la lliçó de Ford

25 mesos de mobilitzacions acaben en una victòria amarga per a UGT

Des que a l'agost de 2007 es va descobrir que UGT havia signat, a esquena del comitè d'empresa i de la plantilla, un acord amb la direcció de Ford Europa que contemplava nombroses retallades econòmiques, laborals i socials, han trans corregut vint-i-cinc mesos de lluita en què la plantilla d'Almussafes ha patit tres expedients de regulació d'ocupació (ERO) i ha estat convocada a tres referèndums. Front a l'acord Ford-UGT, els sindicats del comitè d'empresa (STM–Intersindical, CGT i CCOO) van promoure una sèrie de mobilitzacions que van forçar la convocatòria d'un referèndum al setembre de 2007. Amb una participació del 75% de la plantilla, un 79% dels votants va denunciar l'acord UGT-Ford i exigia el manteniment dels nostres drets.

Al març de 2008, l'empresa va amenaçar de canviar a centenars de treballadors a torns especials i suprimir el servei de menjadors durant el 4t. trimestre. A l'abril de 2008, salten les primeres remors d'un possible ERO. STM-Intersindical, CCOO i CGT presentaren una proposta en el comitè d'empresa, amb alternatives al possible ERO i amb propostes per a augmentar la producció sense recórrer, com planteja l'empresa, a treballar obligatòriament caps de setmana.

No va haver acord i al setembre de 2008, l'empresa imposa un ERO que dura fins a desembre i va provocar la pèrdua salarial de més del 20% –en alguns casos de quasi el 40%– a milers de treballadors i treballadores. Al desembre, l'empresa planteja un nou ERO per a gener, però a pesar del compromís de no portar-lo a terme si es cedia en vacances d'anys futurs, es fa efectiu fins a juny de 2009. Però encara havia més. En primavera Ford planteja un nou ERO que abasta des de maig fins a desembre , sense complement salarial i amb pèrdues d'entre el 30% i el 60%.

Mentrestant, es negociava el conveni, condicionat per l'acord secret UGT-Ford. L'1 d'abril, l'empresa presenta una oferta de conveni, a la qual UGT dóna un sí immediat, atès que conté el acord secret. La resta de sindicats s'hi oposen i UGT convoca un comitè d'empresa per a aprovar la celebració d'un referèndum entre la plantilla, que va perdre a l'obtenir 2.427 vots front a 2542 negatius, a pesar de contar amb mes de 5.100 persones afiliades.

Amb el resultat, UGT es va intentar boicotejar qualsevol possibilitat d'acostament de la resta de sindicats amb Ford, i va desplegar una campanya de por entre la plantilla i l'empresa amb anuncis d'un nou ERE i l'extinció de contractes per a final d'any. Es van succeir nombroses concentracions i dues grans manifestacions, assemblees generals –amb atur inclòs el 22 de maig de 2008– i reunions amb la Generalitat i els partits polítics, ajuntaments, grups parlamentaris...

Finalment, i davant la situació de por i de desgast provocada per l'empresa i UGT, es va perdre el referèndum del 21 d'octubre. La signatura del conveni significava recuperar una part dels diners perduts per l'aplicació dels ERO, i acabar amb la psicosi de drama i crisi transmesa sense descans pels mitjans de comunicació. I tot això en un context de millora de la situació de la vendes de Ford a Europa, i en particular a Almussafes, amb uns beneficis nets, de gener a juny, de més de 138 milions d'euros. Una victòria amarga per als partidaris del sí.

Per què diem NO al conveni

Per a STM-Intersindical, no era possible dir sí al conveni perquè contenia perdudes de salari i de drets socials –inclòs el servei de menjadors. Però a pesar del resultat, algunes millores del conveni no hagueren estat possibles sense la decidida actuació de STM, CGT i CCOO i de la part de la plantilla que va votar NO el 7 d'abril: més de 700 companys i companyes van passar a fixos i continuaran les prejubilacions als 60 anys, amb un retorn del 15% de la jornada, contra els 61 anys i el 25% de retorn, com pretendia l'empresa i acceptava la ugt a l'abril. Aquesta millora va servir perquè els afectats per l'acord de prejubilacions amb contracte relleu –majors de 55 anys– i els joves, veren les seues principals aspiracions cobertes i canviaren el sentit del seu vot. Una vegada més, queda demostrat que només la lluita dóna resultats.

SF EL NOU SISTEMA DE VENDA DE BITLLETS DE RENFE-ADIF

Pitjor servei i pitjors condicions laborals

Al novembre de 2007 les direccions de Renfe-Operadora i Adif van començar la implantació d'un nou sistema de venda per a, segons les seves pròpies paraules, "millorar qualitativament les transaccions de venda de bitllets", el qual està previst que quede en breu com a únic canal. No obstant això, el seu mal disseny i pitjor funcionament està suposant repercussions negatives que afecten no només a qüestions tècniques, sinó també a les condicions de treball i a les retribucions del personal de Comercial, així com al servei prestat a les persones usuàries, que no encerten a explicar com el que era senzill fa dos anys, com ara un simple canvi de data de viatge, pot resultar quasi impossible.

Cal ressaltar que es tracta d'un sistema ideat per a la utilització de clients particulars per internet i no per a un ús professional, per treure un bitllet i no centenars, per a una petició directa i concreta i no per operacions complexes –canvis, tarifes especials, operacions d'ingrés o deducció, etc.– que conformen gran part del treball diari de venda i atenció al públic. Això ha suposat que en els menys de dos anys d'implantació ja s'hagen produït més de 6.000 reclamacions.

Però a més de l'estrès que suposa el desenvolupament del treball en aquest entorn i la creixent sensació d'inseguretat, el cert és que el servei prestat és deplorable i que es percep pel públic com autèntica incompetència.

Des del Sindicat Ferroviari-Intersindical entenem que aquest disseny no és fruit d'un error de plantejament ni és casual: dins de les polítiques de privatització dels serveis públics (no només ferroviaris, vegeu exemples com Seguretat Social, INEM, i altres) també s'inclouen mesures tendents a desacreditar aquests serveis per afavorir la seva desprofessionalització, l'*autoservei* via internet o per mitjà d'agents intermediaris privats (agències de viatge en aquest cas).

En resum, reclamem eines adequades per a un servei públic de qualitat.

FUNCIÓ PÚBLICA EL VALENCIÀ EN LA LLEI DE LA FUNCIÓ PÚBLICA VALENCIANA

Pel requisit lingüístic

Manifest a favor del coneixement del valencià per a l'accés a un lloc de treball de les administracions valencianes

Quan es complien els 25 anys de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV) al novembre de l'any passat, diverses entitats, entre les quals les signants d'aquest manifest, presentaren a l'opinió pública els seus informes per a diagnosticar el grau de compliment de la llei i el grau de consecució dels objectius de normalització lingüística que es fixava. La conclusió era que, un quart de segle després, malgrat les disposicions i els fins declarats, encara es permet una falta notòria de normalitat social de la llengua pròpia.

Col·lectius, entitats i la ciutadania en general, ja constatàrem aleshores que la llengua pròpia de la nostra administració distava molt de ser tan usada ni valorada com la Llei preveia, tot prenent com a punt de referència el seu article 16: "Les empreses de caràcter públic, així com els serveis públics directament dependents de l'administració, han de garantir que els empleats que tenen relació directa amb el públic tinguen el coneixement suficient del valencià per a atendre amb normalitat el servei que els és encomanat".

Malgrat que la Llei d'Ús fixa que tot el personal de les administracions i dels seus serveis dependents que atenen el públic han de tenir el "coneixement suficient del valencià", 26 anys després encara no n'hi ha hagut cap desplegament legal que ho porte a la pràctica. En cap oposició ni concurs (tret dels tècnics lingüístics) no s'ha hagut de demostrar cap grau de coneixement de valencià. Pitjor encara: de les dades oficials de la Generalitat es conclou que només en un 1,2% de les places d'aquesta administració se n'ha requerit cap coneixement, cosa molt més greu, perquè una bona part del personal de les administracions ha adquirit, pel seu compte, una competència lingüística en valencià que després no practica, perquè la Generalitat i les altres administracions ni la valoren ni l'apliquen: la llengua pròpia no passa de ser una llengua de rètols simbòlics i no la d'ús normal i habitual.

Durant aquest temps hi ha una discriminació indiscutible contra les persones que parlen valencià o que volen usar-lo. Per a accedir a l'administració valenciana només hi ha el requisit lingüístic castellà: les proves d'accés ja controlen sistemàticament el domini del castellà. En canvi, el valencià, tot i que l'Estatut diu que és "la llengua pròpia" i la Llei d'Ús "la més peculiar senya d'identitat" com a poble, no passa de ser-hi un mèrit, en el millor dels casos. Però ningú no ha de demostrar que sap valencià per a atendre els ciutadans ni en la Generalitat, ni en les diputacions ni en la majoria dels ajuntaments, ni tampoc en l'administració de l'Estat o de Justícia radicada al País Valencià.

El Govern valencià va engegat recentment el projecte d'una nova Llei per a l'Ordenació i Gestió de la Funció Pública Valenciana, que és el text legal on cal establir la regulació del coneixement del valencià com a requisit per a accedir a un lloc de treball de qualsevol administració valenciana.

Per això, les entitats signants d'aquest manifest han participat en quantes iniciatives impulsades des dels àmbits cívics i sindicals s'han dut a terme per a demanar que la nova llei continga la garantia de capacitació lingüística que la Llei d'Ús fixa indirectament en l'esmentat article 16. Totes les entitats demanem que, en el procés de selecció, les persones aspirants hagen d'acreditar el coneixement de valencià, tant en l'expressió oral com en l'escrita. Remarquem que aquest requisit és general a totes les comunitats autònomes amb les quals compartim la llengua catalana i també a Galícia i el País Basc. El País Valencià n'es l'excepció: l'única que no valora la seua llengua com a determinant per a administrar-se i servir els ciutadans.

Per tot això, les entitats sotasignades insten tots els partits polítics, i sobretot els que han de participar en la tramitació parlamentària de la nova llei, a esmenar el text inicial per donar estricte compliment al que la LUEV estableix per a l'ús de la nostra llengua en l'administració pública. Només així garantirem que el personal de les administracions valencianes puga respectar els drets dels valencians i pose fi a una discriminació que dura ja massa temps. Només així podrem assegurar que els empleats i les administracions donen un servei de qualitat i actuen amb arrelament al país. Només així podrem assegurar que és la llengua d'ús normal de l'administració, tal com estableix la Llei d'Ús i Ensenyament. Només així la proclamació que el valencià és "la més peculiar senya d'identitat com a poble" no serà una expressió retòrica sinó un fet: la llengua comuna dels valencians, la que ens identifica. Precisament, aquella en què volem viure, administrar-nos i regir-nos com a poble.

Les entitats signants conviden totes les entitats i organitzacions de la societat valenciana, així com també la ciutadania en general, a subscriure aquest manifest i a sumar-se a la reclamació que el valencià tinga, per fi, el reconeixement real i pràctic de llengua pròpia i oficial que l'ordenament jurídic li atorga. El reconeixement legal, traduït en ús normal i habitual, que la societat i els seus ciutadans i ciutadanes li reclamem per poder viure en la nostra llengua pròpia sempre i pertot arreu, començant per la nostra pròpia administració i per les nostres institucions.

Federació Escola Valenciana, Acció Cultural del País Valencià, Intersindical Valenciana i més de cinquanta entitats.

Associacions, sindicats i partits reclamen la incorporació del requisit a la Llei de la Funció Pública valenciana

Concentració davant la Conselleria de Justícia el passat 23 de novembre. ARXIU

Els representants de diverses associacions, sindicats i partits polítics s'han concentrat davant la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques en el 26è aniversari de la Llei d'Ensenyament i Ús del Valencià (LUEV) per presentar públicament el "Manifest a favor del coneixement del valencià per a l'accés a un lloc de treball de les administracions valencianes" (que us adjuntem amb aquesta nota) i, així, reclamar al Govern valencià que no vaja per darrera de la societat valenciana pel que fa al reconeixement de la llengua pròpia dels valencians també en l'administració pública i la seua relació amb els ciutadans.

Els representants de les associacions, sindicats i partits han subratllat el caràcter plural i unitari de la iniciativa, que continua oberta a l'adhesió de noves organitzacions i col·lectius, així com el fet que el que es reclama és simplement el respecte de l'administració al dret dels ciutadans a fer servir qualsevol de les dues llengües oficials al País Valencià en la seua relació amb ella i, per tant, a ser atesos en valencià. D'altra banda, també s'ha destacat el fet que aquesta reclamació és un fet reconegut legalment en altres autonomies amb llengua pròpia, i no només en Catalunya i les Illes Balears, amb les quals el País Valencià comparteix la llengua catalana, sinó fins i tot en autonomies que com la gallega han estat governades durant molt de temps pel mateix partit que governa actualment el País Valencià. En aquest sentit, doncs, es tracta d'una reclamació de mínims, que simplement posaria el País Valencià al mateix nivell que la resta d'autonomies amb llengua pròpia.

Finalment, també s'ha destacat que, tot i que la xifra de llocs de treball de les administracions públiques catalogats lingüísticament al País Valencià és molt baixa, hi ha un nombre important de funcionaris capacitats per atendre els ciutadans en la llengua pròpia dels valencians, fet que expressa que la reforma del projecte de Llei de la Funció Pública Valenciana en el sentit apuntat pels signants del manifest seria perfectament aplicable i no significaria cap perjudici per als funcionaris, sinó un benefici per als ciutadans.

DES DEL SUD VALENCIÀ

TUDI TORRÓ

Burlats i discriminats

Perdem una nova oportunitat per a redreçar administrativament el dret al reconeixement de la llengua dels valencians i les valencianes

Durant el darrer setembre, els que estem al corrent de les coses que tenen a veure amb "això del valencià" hem conegut disgustats —perquè al final el que ens queda és això: una profunda tristesa— la desesperada situació del valencià, quan, fins i tot els que creiem fidels claudicaven en la defensa del "requisit lingüístic" per a accedir a la funció pública valenciana. Enteníem que tots els sindicats ho tenien plenament assumit i ho reivindicaven sense cap escletxa.

Ara bé, he de confessar-vos que la meua estranyesa augmentava encara més quan, en alguns mitjans de comunicació, es donava per complit el requisit lingüístic per a accedir a la funció pública docent. Adduïen que fa més de set anys que disposem d'una norma que regula l'acreditació dels coneixements lingüístics per a l'accés i la provisió de llocs en la funció pública docent no universitària (Decret 62/2002, de 25 d'abril). Acabe d'adonar-me de la data, el 25 d'abril: en efecte, una altra batalla perduda.

Si anem al diccionari, requisit és "condició exigida o necessària per a una cosa". En aquest cas, la cosa és treballar en la funció pública docent i la condició saber parlar, llegir i escriure correctament en valencià, però no de qualsevol manera, sinó com un mestre o una mestra que ha d'ensenyar, impartir docència: saber més que la resta, estar capacitat. Ara bé, ¿Com s'accedeix a la funció pública docent? Tots ho sabeu, mitjançant oposicions.

¿Com entenen el requisit els qui convoquen els procediments d'accés a la funció pública docent? Doncs, mitjançant un exercici de coneixements del valencià abans de l'oposició, una prova que no deu ser massa complicada a tenor dels qui aproven. Una prova que compromet els qui l'aproven perquè adquireixen la capacitació lingüística "oficial", en el termini que vulguen. No hi ha cap seguiment sobre la qüestió. No hi ha terminis. I la situació real és que, any rere any, ens arriben docents, amb la prova aprovada, sense cap capacitació lingüística i addueixen que no estan capacitats per a impartir docència en valencià. Terriblement kafkià.

¿Algú pensa que, en eixes condicions, un professor o una professora serà capaç de formar, informar i atendre en valencià? ¿Podem acceptar que es compleix un requisit sense disposar d'una capacitació real?

Tot és tan lamentable que, quan perdem una nova oportunitat per a redreçar administrativament el dret al reconeixement de la llengua dels valencians i les valencianes, ens sentim novament burlats i discriminats en la nostra mateixa casa.

POLÍTIQUES D'IGUALTAT

La Intersindical insta al Congrés a ampliar els supòsits de la llei de violència de gènere

Macu Gimeno presenta en les Corts espanyoles les demandes del sindicat sobre les agressions masclistes

Macu Gimeno, coordinadora de l'Àrea de la Dona d'Intersindical. AMADEU SANZ

La coordinadora de l'àrea de la Dona de la Intersindical Valenciana va ser convidada per les Corts espanyoles, el 22 de setembre, a exposar l'anàlisi del Sindicat sobre la llei de violència de gènere. Davant els diputats i les diputades de la subcomissió per a l'estudi de la llei contra la violència de gènere, Macu Gimeno va fer un repàs dels aspectes més controvertits sobre l'ampliació dels supòsits de la norma. Gimeno, que va respondre a totes les preguntes que li van formular les senyories, va plantejar la necessitat d'ampliar els supòsits de la llei, "més enllà de les relacions de parella". Va demanar que siguen reconeguts, "dins l'àmbit de la violència masclista i amb una regulació especifica", l'explotació sexual i les agressions a les dones prostituïdes, i va reclamar de la cambra la prohibició de la inserció en els mitjans de comunicació dels denominats anuncis "de contactes". Per a la representant de la Intersindical, en el desenvolupament de la llei cal prioritzar "la prevenció, la sensibilització, l'educació i la formació de professionals". Gimeno va insistir en "la precarietat de la majoria de les dones que han patit actes violents" i va demanar "mesures per a la reinserció laboral d'aquestes dones, fins i tot garantir-los el trasllat de localitat".

La portaveu de la Intersindical va aprofitar la invitació del parlament espanyol per a reclamar "una acció coordinada entre totes les administracions per a eradicar la violència masclista". Finalment, va denunciar "el nul compromís del govern valencià amb la lluita contra la violència masclista, els escassos recursos que destina a la prevenció, l'educació, la formació i l'assistència social, així com la precarietat amb què treballen els jutjats de violència".

El protagonisme històric de les dones s'exposa a la Intersindical

Emília Caballero inaugura 'Camí cap a la igualtat'

L'adjunta primera al Síndic de Greuges, Emilia Caballero Álvarez, encarregada d'inaugurar, el 6 de novembre, Camí cap a la igualtat, l'última exposició que es presenta dins el programa Dimarts de la Intersindical, ha fet ressaltar que la mostra "recupera la història del feminisme i l'aportació de les dones a la història". Caballero va recordar els silenciaments i menyspreus contra les primeres dones feministes: "Se'n va construir un determinat perfil, que no concedia cap mena de prestigi ni autoritat a les dones, a les quals es va impedir l'accés a la ciutadania".

En la presentació també va intervindre la comissària de l'exposició, Carmen García Albero, presidenta de Dones en Acció de Xirivella, la qual va recórrer la història de les precursores del feminisme. Seguint les línies de l'exposició, va recordar la contribució a la història del feminisme de destacades científiques, compositores musicals o escriptores, "que han tingut un paper destacat en els seus camps, a pesar que van estar invisibilitzades".

Per la seua banda, Macu Gimeno, coordinadora de l'àrea de la Dona d'Intersindical Valenciana, va agrair a la Coordinadora Feminista haver cedit una mostra que viatjarà per nombroses institucions i entitats socials del País Valencià i va glossar la figura de Flora Tristán, "la primera obrera, sindicalista i feminista".

L'exposició, instal·lada a la seu de la Intersindical de la ciutat de València (C/ Juan de Mena, 18), es pot visitar fins al 26 de novembre.

Nou permís de paternitat: insuficient

MACU GIMENO

Per un repartiment equitatiu de les responsabilitats familiars

L'establiment legal de l'ampliació del permís de paternitat a quatre setmanes és un pas, però encara insuficient, perquè els homes s'impliquen en les tasques de cura dels descendents. L'avanç realment significatiu hauria sigut que la normativa establira que les responsabilitats familiars entre els pares i les mares es repartiren al cinquanta per cent.

No es pot parlar de conciliació laboral i familiar mentre no hi haja un repartiment equitatiu entre els homes i les dones de les tasques pròpies de la cura. Si no hi ha un repartiment del treball —el remunerat i el no remunerat— les dones no podrem arribar als mateixos llocs que els homes, i si ho fem, pagarem una factura costosa, en salut física i mental. Això és així perquè aquesta societat patriarcal continua subordinant les dones als homes. A nosaltres se'ns adjudica la funció de cuidadores: de filles i de fills, però també de persones dependents i independents. Tot el nucli familiar depén de la nostra cura i atenció.

D'altra banda, mentre a les empreses els resulte més fàcil contractar i promocionar els homes que les dones, adduint la baixa maternal, els permisos i les reduccions de jornada de les dones, els millors llocs remunerats continuaran sent per als homes, mentre que l'ocupació en precari s'adjudicarà sobretot a les dones, les quals difícilment podran assumir llocs de responsabilitat mentre no s'establisca un repartiment equitatiu del treball domèstic i de les tasques de cura. Cal també una regulació dels permisos per naixement i adopció, iguals i intransferibles, uns permisos obligatoris i d'igual duració per als pares i les mares, només així les dones podran ocupar el mateix lloc en el mercat de treball que els homes.

Intersindical Valenciana està adherida a la Plataforma pels Permisos Iguals i Intransferibles per Naixement i Adopció, que reuneix més de huitanta associacions i col·lectius juvenils i ciutadans amb una causa comuna: reivindicar l'equiparació dels permisos de naixement i adopció entre dones i homes, l'únic mitjà per a posar fi a la discriminació laboral i el desigual repartiment de les tasques de cura.

Més informació: www.igualeseintransferibles.org

Macu Gimeno és coordinadora de l'àrea de la Dona d'Intersindical Valenciana

Cabuts dels líders europeus i americans lliurant xecs per la lluita contra el canvi climàtic durant la conferència de Barcelona del 2 de novembre. OXFAM INTERNATIONAL

Canvi climàtic: realitat i perspectives de futur

JOSÉ JUAN SANCHIS SERRANO

A aquestes altures tothom ha sentit parlar del canvi climàtic, però ¿qué suposa exactament? Des de la revolució industrial, o siga, des de fa uns 150 anys, la humanitat ha estat cremant gegantines quantitats de combustibles fòssils, que han alliberat a la atmosfera un percentatge siginificatiu del CO2 que les plantes havien tret de la atmosfera al llarg del milers de milions d'anys que han viscut al planeta. Esta injecció sobtada de CO2 i altres gasos d'efecte hivernacle ha fet que una major part de l'energia que ens arriba del sol quede retinguda, donant llloc a una augment de la temperatura mitjana del planeta, enguany ja d'uns 0'75 ºC, una pujada del nivell del mar, un augment del la freqüència i potència del fenòmens atmosfèrics extrems, com huracans, tornados, tifons ,i al nostre territori, sequeres i gotes fredes, així com l'alteració dels cicles naturals atmosfèrics i oceànics.

Cal remarcar que, ara per ara, el canvi climàtic es irreversible, la qüestio no és si es produirà, sinó amb quina extensió. El objectiu és que la concentració de CO2 a l'aire no sobrepasse les 450 ppm, el que correspon amb un augment de la temperatura mitajna de 2 ºC, que produiria conseqüències importants, peró a les que podríem adaptar-nos. Tanmateix, la tendència no és aquesta, sinó molt pitjor. Els científics del IPCC ens diuen que caldria un reducció en les emissions de gasos de efecte hivernacle per al 2050 del 80%, respecte a les de 1990. Davant això, en el protocol de Kyoto es va acordar una reducció del 5'2% de les emissions per al 2012, però no el van signar ni Xina, ni Australia ni el major emisor del món, els EUA. A més, s'introduixen en aquest tractat els anomenats mecanismes de flexibilitat, que permeten contar sobre el paper determinades actuacions com a reducció d'emissions, sense que siga així en la realitat. Com a resultat, i a pesar de que l'actual crisi i la seua corresponent reducció de l'activitat conòmica ha produït un descens puntual de les emissions, no s'arribara a cumplir amb aquest modest objectiu. I les perpectives actuals no son millors. D'aci poc més d'un mes comença la cimera de Copenhague, on s'ha de signar l'acord que substituixca i vaja més enllà de Kyoto; tanmateix, vist el resultat de les reunions preparatories de Bali, Polònia i, fa pocs dies, a Barcelona, no sembla que es vaja a signar més que una declaració d'intencions, sense posar objectius de reducció d'emissions obligatoris, sense un mecanisme sancionador per als incumplidors i sense posar damunt la taula diners per part del països desenvolupats per ajudar als que estan en vies de desenvolupament a no augmentar les seues emissons.

No vull acabar aquest article sense donar unes pinzellades sobre els efecte concrets del canvi climatic al nostre territori en el tema de la salud: es preveu que augmentaran la duració i intensitat de les onades de calor, com la que va matar 30.000 persones a tota Europa a l'estiu del 2003.

S'està produïnt un desplaçament de les zones climàtiques cap als pols, el que vol dir que espècies que fins ara només podien sobreviure al tròpics ara també viuen ací, entre les quals hi ha plagues vegetals i vectors de transmissió d'enfermetats. Concretament ja s'han detectat a l'Albufera exemplars de mosquit *Anopheles,* que és el que tramsmet la malaria, amb la qual cosa la questió no és si n'hi haura una epidemia sinó quan.

Jose Juan Sanchis Serrano és membre de la plataforma **Acció pel Clima**

Presentada la iniciativa legislativa popular "per una televisió sense fronteres"

Diferents entitats socials, culturals, sindicals i cíviques, entre ells Intersindical Valenciana, van participar en la presentació de la Iniciativa de llei proposada a les Corts espanyoles per a que les emissions de TV3 es puguen rebre al País Valencià.

Els responsables d'Acció Cultural del País Valencià (entitat impulsora de la iniciativa) han destacat que el projecte de llei pretén resoldre l'intent de tancament de TV3 al País Valencià, però també el reconeixement dels espais de comunicació català, basc i gallec.

La campanya es concreta en la recollida d'un mínim de 500.000 signatures en el conjunt de l'estat espanyol fins el pròxim 24 de març.
www.televisiosensefronteres.cat

El Congrés reformarà la llei de noves formes de gestió

Les mobilitzacions en defensa de la sanitat pública han aconseguit que el Congrés dels Diputats haja aprovat, amb el suport de tots els grups parlamentaris progressistes, una proposició de llei que preveu la reforma de la Llei 15/97 per a suprimir del text la capacitat de contractació amb persones o entitats privades. La iniciativa, recolzada per la Intersindical Valenciana, va aconseguir més de 400.000 signatures demanant la derogació de la llei. La llei permetia la privatització de la sanitat pública d'una manera semblant a com ha passat al País Valencià amb l'augment de nous hospitals de gestió privada.

La campanya contra la pena de mort rep el suport de la Internacional de l'Educació

"La pena de mort viola el dret humà més fonamental: el dret a la vida", va explicar el secretari general de la Internacional de l'Educació, federació que representa 30 milions de docents i altres treballadors i treballadores de l'educació, a través de més de 400 organitzacions en 172 països. Fred van Leeuwen va manifestar que la pena de mort "representa la victòria de la venjança i no de la justícia, i s'utilitza amb freqüència com un mitjà d'eliminació política". Països com el Pakistan o Bielorússia recorren a la pena de mort per a esclafar els moviments d'oposició. Des de 2008, la Internacional du a terme una campanya per a l'alliberament de Farzad Kamangar, un docent sindicalista kurd sentenciat a mort a l'Iran. Kamangar va ser condemnat per la seua activitat sindical en un juí injust que va durar a penes uns pocs minuts.

El Dia Mundial contra la Pena de Mort, el 10 d'octubre, dóna una oportunitat per a debatre en les aules el manteniment de la pena capital en alguns països. D'altra banda, la Coalició Mundial contra la Pena de Mort, una xarxa d'oenegés, sindicats, associacions d'advocats i entitats públiques, ha elaborat un manual per a docents d'estudiants entre 14 i 18 anys, amb materials per al debat i l'aula.

Més informació:
www.worldcoalition.org

TENS PROBLEMES AMB L'APLICACIÓ DE LA LLEI DE DEPENDÈNCIA?

L'actuació administrativa de la Conselleria de Benestar Social dista molt de ser eficaç, a pesar de les necessitats que pateixen els col·lectius afectats. Per això la Intersindical, organització sociopolítica compromesa amb la defensa dels drets socials de la ciutadania, ha implementat un servei d'ajuda a les persones afiliades que hagen sol·licitat, per a elles o per a familiars al seu càrrec, alguna de las ajudes recollides en la llei de la Dependència. Les persones interessades en accedir a aquest servei han d'adreçar-se per correu electrònic a dependencia@intersindical.org. En l'escrit cal fer constar les dades de contacte, i les de la sol·licitud presentada a l'administració, DNI i data de lliurament.

Un professor excel·lent i un gran amic

En la mort de Xavier Gómez Font, del Secretariat d'universitats de STEPV

Vicent Esteve

Després d'una llarga i cruel malaltia, el 12 de novembre ens deixava Xavier Gómez Font (Alfondeguilla, Plana Baixa 1962), un jove professor universitari, activista de la cultura i sindicalista destacat de la Universitat de València. Xavier va viure el seu infortuni amb gran fortalesa d'ànim i una clarividència excepcional. Encara que ningú pot desfer-se del destí, Xavier va ser capaç de guanyar l'última batalla: va encarar de manera magistral el seu propi final, amb l'ajuda d'una ciència humanitzada i de l'amor de molta gents El professor Xavier Gómez va ser fins a la mort secretari de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació de la Universitat de València, on, a més, exercia com a secretari de la junta de personal docent i investigador, i era membre de la comissió de professorat i del claustre.

Les tres grans passions professionals de Xavi eren, sens dubte, la filologia clàssica, la Universitat de València i STEPV, el seu sindicat, a què dedicava gran part del seu temps i la seua formidable intel·ligència. Era reconegut pels seus alumnes com un professor excel·lent, aquells que et marquen quan passes per les seues classes. Aquells que, quan acabes el curs, t'adones que has aprés molt més de la matèria que no et pensaves. Aquesta era una de les seues grans virtuts, fer que una matèria com el llatí, sovint desagraïda, acabe sent molt agradable i fàcil de digerir. Si a tot això hi sumem que era un treballador incansable, un apassionat de l'estudi i un gran investigador, queda explicat que Xavier Gómez ha estat un professor molt respectat i estimat.

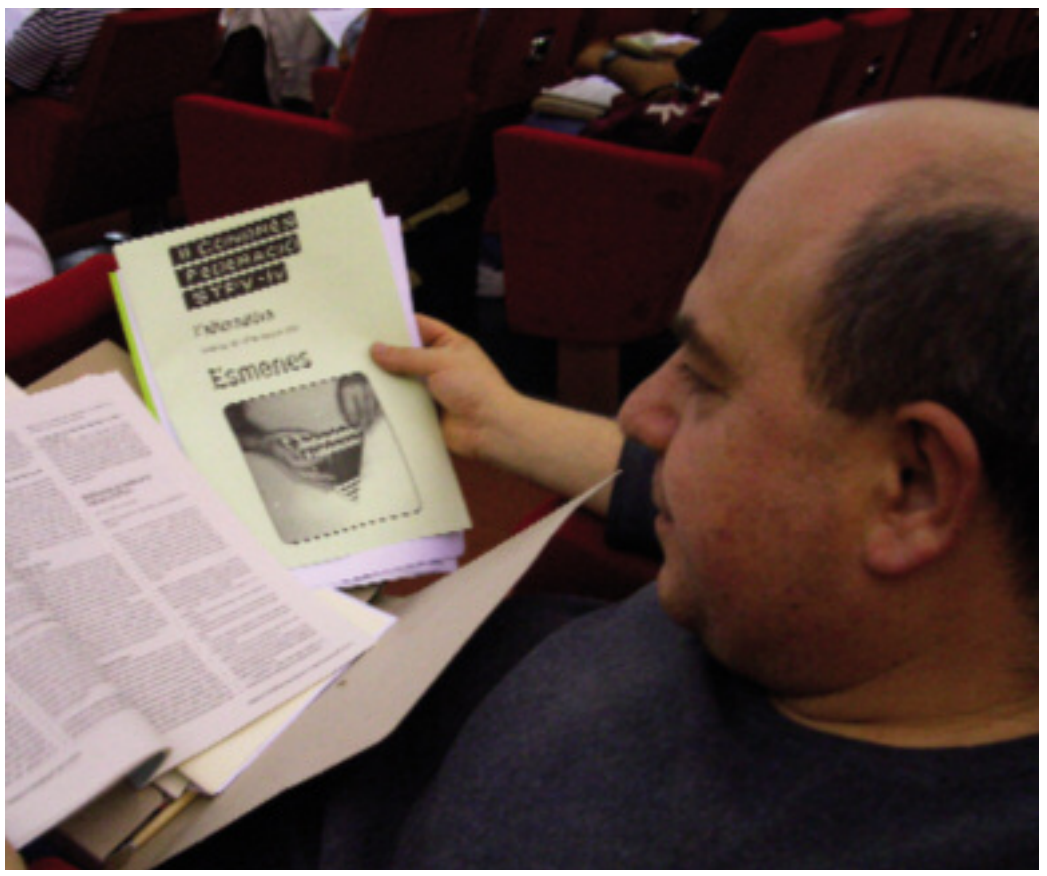

Xavier Gómez Font ARXIU

Per a tots els qui el van conéixer, Xavi era, amb el seu inseparable amic Toni Viñas —professor que va faltar fa poc més d'un any, i a qui qualificava de pare, mestre i amic—, l'alma mater de STEPV a la Universitat de València. Més encara: Xavi també era el referent del Sindicat en l'Universitat Jaume I de Castelló, la Universitat Politècnica de València i la Universitat d'Alacant, i també de la Confederació de STES-I. De fet, en tots els documents de discussió sobre plantilles, contractacions, promocions, etc. de professorat universitari, estudis sobre canvis legislatius, propostes d'actuació, programes electorals... hi havia la mà de la parella Viñas-Gómez.

Però Xavi no només s'implicava en la docència, també ho feia com a membre de la comunitat universitària. Va ser membre del claustre de la UV en nombroses ocasions i va participar en distintes comissions universitàries. Els últims anys, va acceptar, en dues legislatures consecutives, assumir la responsabilitat de la secretaria de la seua Facultat.

Però per als que hem tingut la sort de conéixer-lo, Xavier Gómez va ser, per damunt de qualsevol altre aspecte, un amic fidel, d'aquells que saps que són capaços de donar-ho tot per tu. La seua amistat, amb la seua honestedat, l'han convertit ja en una persona insubstituïble per als que plorem la seua absència i ens disposem a seguir el seu exemple.

La Universitat de València ha organitzat un acte en memòria de Xavier Gómez Font el dijous, 17 de desembre, a les 19.30 h., a la sala d'actes de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació (Av. Blasco Ibáñez, 32)

Massiu homenatge pòstum a Mingo Ortolà

Una vista de l'homenatge a Mingo Ortolà, el passat 6 de novembre, a l'IES Benlliure de València GRÀCIA AUSIAS

Més de 400 persones, entre les quals hi havia familiars, amics, sindicalistes i polítics, van deixar petita la sala d'actes de l'institut Benlliure de València, el 6 de novembre, en l'acte d'homenatge a Mingo Ortolà Pla, responsable de salut laboral de STEPV mort en accident el 18 juliol a Hoyos del Espino (Àvila), quan passava uns dies de descans amb la seua família. Al soterrar, celebrat en la població castellana d'on és natural la seua companya, havia assistit una destacada representació de STEPV, la Intersindical Valenciana i la Confederació de STES-I, entre altres. Mingo Ortolà, nascut a Dénia fa 49 anys, també havia rebut un sentit acte de reconeixement per les amigues i els amics al seu poble.

Amb els sons de *Diguem no* i *Que tinguem sort,* de Raimon i Lluís Llach, respectivament, va arrancar l'acte. El cor de l'Eliana, sota la batuta de Juli Hurtado, va obrir un acte conduït per Manolo Colomer i per Rosa Clement, presidenta del comité de Salut Laboral de València. "Volíem recordar Mingo ací, a València, i fer-ho en la seua llengua, tot i que a Hoyos del Espino li vam donar un bon adéu", va dir Colomer, que es va referir a les organitzacions on havia compartit militància amb el seu amic: la LCR, Revolta i Espai Alternatiu.

José Luis González Meseguer, de STEPV, va reconéixer el compromís de Mingo "per canviar les condicions laborals perilloses, susceptibles de causar malalties o malestar als treballadors i les treballadores". Les paraules de Miguel Romero, director de la revista *Viento Sur,* van subratllar la humilitat, la senzillesa i sobretot "la naturalitat", com a qualitats de Mingo. Va confessar que solia discutir amb ell, "tant del Barça com de la revolució" i que, a pesar de militar ara en organitzacions diferents, compartien el mateix partit, "en el sentit històric, el sentit de l'emancipació".

Les intervencions de Vicent Atienza, Joan Pau Cimarro, Xelo Garcia i Ramon Pérez van deixar pas a Joan Blanco, en representació del Secretariat Nacional, el qual va glossar el llarg viatge que va compartir amb Mingo des de la dictadura fins a la llibertat. Finalment, Azucena, la seua companya, va destacar emocionada que "Domingo no podia veure patir a ningú, ni els més pròxims ni els més allunyats" i que "el seu compromís per transformar la realitat ha fet impacte" tant en ella com en Pau i Carles, els seus fills.

L'acte va finalitzar amb tots els assistents drets escoltant els acords de *La Internacional,* interpretada per la trompeta de Rafael Lafuente.